

RUTH HOGAN

**COLECȚIONARUL
DE OBIECTE PIERDUTE**

1

Charles Bramwell Brockley călătorea singur și fără bilet în trenul de 14.42 de la London Bridge spre Brighton. Cutia de biscuiți Huntley & Palmers din tablă în care se afla se cătină periculos pe marginea scaunului, atunci când trenul trepidă și se opri în Haywards Heath. Dar chiar când cutia se înclină spre podeaua vagonului, o pereche de mâini sigure o apucară.

Bărbatul era bucuros că se află acasă. Padua era o vilă victoriană solidă din cărămidă roșie, cu o verandă încadrată de caprifoi și clematită atârnătoare. Holul de la intrare răcoros, plin de ecouri și în care mirosea a trandafiri, te întâmpina după strălucirea neobosită a soarelui de după-amiază. Își lăsa geanta jos, puse la loc cheile în serigarul mesei din hol și își atârnă pălăria de panama pe suportul de pălării. Era extenuat, dar liniștea casei îl alina. Liniștea, nu tăcerea. Se auzea ticățul constant al unui ceas cu pendul și murmurul îndepărtat al unui frigider antic, iar undeva, în grădină, cânta o mierlă. Dar casa era lipsită de zumzetul tehnologiei. Nu exista computer, televizor, nici vreun DVD sau CD-player. Singurele legături cu lumea exterioară erau un vechi telefon de bachelită în hol și un radio. În bucătărie, lăsa robinetul să curgă până când apa era rece ca gheață, iar apoi își umplu un pahar. Era prea devreme pentru gin cu lămâie și prea cald pentru ceai. Laura terminase pe ziua de azi, dar

lăsase un bilet și o salată cu șuncă în frigider, pentru cină. Draga de ea! Dădu pe gât paharul de apă.

Ajungând din nou în hol, scoase din buzunarul pantalonilor o cheie și descuie o ușă grea de stejar. Își luă geanta de pe podea și intră în cameră, închizând ușor ușa în spatele lui. Rafturi și sertare, rafturi și sertare, rafturi și sertare. Trei pereți erau complet acoperiți, fiecare raft era plin, iar fiecare sertar fusese umplut cu amalgamul trist a patruzeci de ani ce fuseseră adunați acolo, etichetați și găzduiți. Ferestrele franțuzești erau acoperite de perdele de dantelă ce filtrau lumina puternică a soarelui de amiază. O singură rază pătrundea prin spațiul lăsat liber și străpungea întunericul, presărată de fire de praf. Bărbatul luă din geantă cutia de biscuiți Huntley & Palmers din tablă și o puse cu grijă pe o masă mare de mahon, singura suprafață din cameră ce era liberă. Ridicând capacul, cercetă conținutul, o substanță gri, deschisă la culoare, ce avea textura nisipului. În urmă cu mulți ani, împrăștiase ceva similar în grădina de trandafiri din spatele casei. Doar nu era vorba de rămășițe umane. Lăsate în tren, într-o cutie de biscuiți?! Puse la loc capacul. Încercase să le predea la gară, dar controlorul de bilete, convins fiind că era vorba doar de gunoi, îi sugerase să arunce cutia în cel mai apropiat coș.

– Ați fi uimit ce gunoaie lasă oamenii în trenuri, spusese el, învându-l să plece cu un ridicat din umeri.

Pe Anthony nu îl mai surprindea nimic, dar mereu un obiect pierdut, fie mare sau mic, îl emoționa. Scoase dintr-un sertar o etichetă maro de bagaje și un stilou cu peniță de aur. Scrise cu grijă, cu cerneală neagră, data, ora și locul – foarte exact:

Cutie metalică de biscuiți Huntley & Palmers conținând rămășițe umane?

Găsită în al șaselea vagon din față, trenul de 14.42 de la London Bridge la Brighton.

Decedat necunoscut. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace.

Lovi ușor capacul cutiei, cu grijă, căutându-i un loc pe unul dintre rafturi, și apoi împinse cutia la locul său. Auzind bătăia

pendulului de pe hol, realiză că era timpul pentru gin cu lămâie. Luă câteva cuburi de gheăță din frigider și le duse în camera din spire grădină pe o tavă argintie de băuturi, într-un pahar verde de cocktailuri, alături de un vas mic cu măslini. Nu îi era foame, dar speră ca acestea să îi stârnească pofta de mâncare. Nu voia să dezamăgească pe Laura, renunțând la salata pe care i-o preparase cu grija. Puse jos tava și deschise fereastra spre grădina din spatele casei.

Gramofonul era un obiect frumos din lemn, cu un corn impozant, auriu. Ridică acul și îl așeză cu grijă pe discul de culoarea lemnului-dulce. Vocea lui Al Bowlly pluti prin aer și răzbătu până în grădină, luându-se la întrecere cu mierla.

The very thought of you.¹

Fusește cântecul lor. Se așeză într-un fotoliu din piele, cu spătar înalt pentru a-și odihni mâinile și picioarele lungi și slabe. Când era în floarea vîrstei, statura lui ajungea la înălțimea spătarului. Era pe atunci o prezență impresionantă, dar odată cu bătrânețea carnea și se împuținase, iar pielea aproape i se lipise de oase.

Tinând paharul într-o mâină, îl închină în cinstea femeii a cărei fotografie o avea în mâna cealaltă.

– Noroc, fata mea dragă!

Luă o înghițitură și sărută îndelung, drăgătos, sticla rece a fotografiei, iar apoi o puse înapoi pe măsuța de lângă fotoliu. Nu era o frumusețe clasică, ci o femeie Tânără, cu păr ondulat și ochi mari, întunecați, ce străluceau chiar și într-o fotografie veche, alb-negru. Avea o prezență încântătoare, ce încă răzbătea până la el, după atâția ani, și îl captiva. Era moartă de patruzeci de ani, dar reprezentă încă viața lui, iar moartea ei îi dăduse lui scop. Făcuse din Anthony Peardew colecționarul de obiecte pierdute.

¹ Melodie celebră ce a făcut parte, de-a lungul timpului, din repertoriul unor cântăreți precum Billie Holiday și Nat King Cole. Melodia a fost lansată în 1934, în interpretarea lui Al Bowlly. (n.red.)

2

Laura fusese pierdută, rătăcind fără speranță. Rămăsese pe linia de plutire doar datorită unei combinații nefericite de Prozac, Pinot Grigio și pentru că ignorase lucrurile ce se petreceau în jur. Lucruri precum aventura lui Vince. Anthony Peardew și casa lui o salvaseră.

Când ajunse și parcă mașina lângă casă, calculă cât timp era de când lucra acolo – cinci, nu, aproape șase ani. Acum șase ani stătea în sala de așteptare a doctorului, frunzărind nerăbdătoare revistele, când un anunț din *Lady* îi atrăsese atenția:

Menajeră/Asistentă personală pentru domn scriitor.

Vă rugăm aplicați în scris, la Anthony Peardew – CP 27312.

Intrase în sala de așteptare cu intenția de a mai cere medicamente care să îi facă existența nefericită suportabilă și plecase de acolo hotărâtă să aplice pentru un post care, după cum s-a dovedit, avea să-i schimbe viața.

Când întoarse cheia în broască și păși pe ușa din față, liniștea casei o îmbrățișă ca întotdeauna. Merse în bucătărie, umplu ceainicul și îl puse pe plită. Anthony își făcea plimbarea de dimineată. Ea nu îl văzuse deloc ieri. Fusese la Londra să își vadă avocatul. Așteptând să fiarbă ceainicul, frunzări prin teancul ordonat de documente pe care i le lăsase în grija: câteva facturi de plătit, niște

scrisori la care să răspundă și solicitarea de a-i face o programare la medic. Simți o strângere de inimă. Încercase să nu îl vadă cum se trecuse în ultimele câteva luni, ca un portret lăsat prea mult timp în lumina nemiloasă a soarelui, ce-și pierde claritatea și culoarea. Când o interviewase cu atâtia ani în urmă, era un bărbat înalt, muscular, cu un păr bogat și negru, ochi ca de tanzanit¹ și o voce ca a lui James Mason. Îl crezuse mult mai Tânăr decât era, la cei șaizeci și opt de ani ai lui.

Laura se îndrăgostise atât de domnul Peardew, cât și de casă, de îndată ce intrase pe ușă. Iubirea pe care o simțea nu era dragoste propriu-zisă, ci mai mult iubirea unui copil pentru unchiul preferat. Puterea lui blandă, felul liniștit de a fi și aerul de orășean get-beget, toate acestea erau calități pe care ea învățase să le aprecieze la un bărbat, chiar dacă puțin cam târziu. Prezența lui îi ridică mereu moralul și o făcea să își prețuiască viața într-un fel în care nu o mai făcuse de mult. El era o constantă linișitoare, ca Radio 4, Big Ben și „Land of Hope and Glory“. Dar întotdeauna ușor distant. Avea o latură pe care nu o arăta niciodată, un secret pe care îl păstra mereu. Pe Laura, acest lucru o încânta. Intimitatea, fie aceasta fizică sau emoțională, o dezamăgise mereu. Domnul Peardew era angajatorul perfect, ce devenise ulterior Anthony, un prieten drag. Dar unul căre nu se apropia niciodată prea mult.

Cât despre Padua, șervetul pus pe tavă a fost cel care a determinat-o pe Laura să se îndrăgostească de casă. La interviu, Anthony îi făcuse un ceai. I-l adusese în camera dinspre grădină: un ceainic cu învelitoare, cană de lapte, zaharniță și clești, căni și farfurii, lingurițe de argint, strecurătoare de ceai și suport. Toate acestea, aşezate pe o tavă pe care se afla un șervet de un alb pur, din in, cu tiv de dantelă. Șervetul a fost crucial. Și-a dat seama că Padua era o casă unde toate aceste lucruri, inclusiv șervetul, făceau parte din viața de zi cu zi, iar domnul Peardew ducea exact genul de viață la care Tânjea Laura.

¹ Piatră prețioasă de culoare albastru-deschis, descoperită în Tanzania. (n.red.)

După ce se căsătoriseră, Vince o tachinase din cauza încercărilor ei de a introduce asemenea lucruri în casa lor. Dacă era vreodată nevoie să își facă singur ceaiul, lăsa plicul de ceai folosit pe scurgător, indiferent de câte ori îl rugase Laura să îl arunce la coșul de gunoi. Bea lapte și suc de fructe direct din cutie, mâncă având coatele pe masă, ținea cuțitul ca pe un pix și vorbea cu gura plină. Luate separat erau lucruri minore, ca multe alte lucruri neînsemnante pe care le făcea și le spunea și pe care Laura încerca să le ignore, dar care, cu toate astea, îi rodeau sufletul. De-a lungul anilor, deveniseră tot mai multe și mai dese, ceea ce înăsprișe inima femeii și o îndepărtașe de aspirațiile pe care le dobândise în scurtele perioade petrecute în casele prietenilor de la școală. Când tachinările lui Vince s-au transformat în batjocură, un șerbet de tavă a devenit un obiect demn de luat în râs. Ca și Laura.

Interviuul avusese loc în ziua în care ea împlinea treizeci și cinci de ani, și fusese surprinzător de scurt. Domnul Peardew o întrebașe cum prefera ceaiul, iar apoi l-a turnat. Urmaseră alte câteva întrebări de fiecare parte înainte ca el să îi ofere Laurei slujba și ea să o accepte. Fusese pentru ea cadoul perfect, iar speranța renăscuse.

Șuieratul ceainicului îi intrerupse sirul amintirilor. Laura luă ceaiul, împreună cu o perie de praf și niște praf de curățat, și se duse în camera dinspre grădină. Acasă detesta să facă curătenie, mai ales pe când împărtea căminul cu Vince. Dar aici era un act de iubire. Când sosise pentru prima oară, casa și lucrurile din ea erau ușor neglijate. Nu murdare sau ponosite, doar vag trecute cu vederea. Multe camere nu erau locuite. Anthony își petrecea mare parte din timp în camera dinspre grădină sau în birou și nu avea niciodată oaspeți în restul dormitoarelor. Încet, cu blândețe, cameră cu cameră, iubirea Laurei readusese casa la viață. Cu excepția biroului. Nu intrase niciodată acolo. Anthony îi spusese de la început că nimeni în afară de el nu intra în birou, iar când el nu era acolo, stătea încuiat. Ea nu adusese niciodată în discuție acest aspect. Dar toate celelalte camere erau mereu curate și luminoase, pregătite pentru

oricine avea să se bucure de ele, chiar dacă nu venea nimeni niciodată.

În camera de la grădină, Laura luă fotografia cu rama de argint și lustrui sticla și argintul până străluciră. Anthony îi spusese că pe femeie o chema Therese, iar Laura știa că trebuie să fi iubit foarte mult pentru că fotografia ei era una din singurele trei pe care le puteai zări în toată casa. Celelalte două erau copii ale unei fotografii cu Anthony și Therese împreună, una aflându-se pe o măsuță lângă patul lui, iar cealaltă pe masa de toaletă din dormitorul mare, din spatele casei. De când îl cunoștea, nu îl văzuse niciodată mai fericit ca în acea fotografie.

Când Laura l-a părăsit pe Vince, ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să arunce la gunoi fotografia lor de nuntă, mare, înrămată. Dar nu înainte să calce pe ea, frecând sticla spartă de față lui zâmbitoare, cu tocul. Selina de la „Service“ avea să se căpătuiască cu el. Era un ticălos nenorocit. Pentru prima oară, recunoștea și ea asta. Lucru care n-o făcuse să se simtă mai bine. O întristase, gândindu-se că irosise atâtia ani cu el. Dar, ținând cont că n-avea studii finalizate, vreo ocupație și alte mijloace de a se întreține singură, nu prea avusese de ales.

Când își termină treaba în camera dinspre grădină, Laura traversă holul și urcă scările, ținându-se de balustrada aurie, în timp ce urca. Își punea adesea întrebări în legătură cu biroul, desigur. Dar respecta intimitatea lui Anthony, la fel cum el o respecta pe a ei. La etaj, cel mai mare dormitor era și cel mai frumos și avea o fereastră mare care dădea spre grădina din spate. Era camera pe care Anthony o împărtășeau odată cu Therese, dar acum el dormea în camera de alături, ceva mai mică. Laura deschise fereastra ca să aerisească. Trandafirii din grădina de dedesubt erau în plină floare, unduiți de petale stacojii, roz și crem, fiind înconjurați pe marginea de bujori fălfăitori și, din loc în loc, de nemțișori de grădină. Miroslul de trandafiri plutea în aerul Cald, iar Laura trase adânc în piept parfumul îmbătător. În această cameră mereu mirosea a

trandafiri. Chiar și în mijlocul iernii, când grădina era înghețată și adormită, iar ferestrele erau pecetluite de îngheț. Laura îndreptă cuverturile ce erau deja aranjate și bătu pernele de pe canapea. Setul pentru masa de toaletă, din sticlă verde, străluci în lumina soarelui, fiind deja șters de praf. Însă nu totul în cameră era perfect. Micul ceas albastru de email se oprise din nou. Arăta 11.55 și nu mai ticăia. În fiecare zi se oprea la aceeași oră. Laura se uită la ceasul ei și resetă limbile ceasului. Întoarse cu atenție rotița din spate, până când ticăitul ușor se relua, apoi îl puse la loc pe masa de toaletă.

Sunetul ușii de la intrare închizându-se fu semnalul că Anthony se întorsese din plimbarea lui. Fu urmat de descuierea, deschiderea și închiderea ușii de la birou. Era o succesiune de sunete foarte familiară Laurei. În bucătărie, făcu un ibric de cafea pe care îl puse pe o tavă împreună cu o cană și o farfurie, un urcior argintiu pentru frișcă și un platou cu biscuiți digestivi. Trecu prin hol, bătu ușor la ușa biroului, și când se deschise, îi pasă tava lui Anthony. Părea obosit, mai mult slăbit decât înviorat de plimbarea sa.

– Îți mulțumesc, draga mea.

Observă tristă că mâinile lui tremurără ușor când îi luă tava.

– Doriți ceva anume la prânz? întrebă cu convingere.

– Nu, nu. Sunt sigur că orice decizie ai lua va fi ceva delicios.

Ușa se închise. Întorcându-se în bucătărie, Laura spălă cana murdară care apăruse în chiuvetă – lăsată, fără îndoială, de Freddy, grădinarul. Acesta începuse să lucreze la Padua în urmă cu doi ani, dar se intersectau rareori, spre dezamăgirea Laurei, care ar fi vrut să îl cunoască mai bine. Era înalt și brunet, dar nu atât de chipeș cât să fie un clișeu. Avea o cicatrice abia vizibilă care se întindea vertical între nas și buza de sus și îi încrețea puțin gura într-o parte, dar cumva asta îl avantaja, în loc să fie ceva respingător, oferind zâmbetului său un farmec anume, pieziș. Când se întâlnneau era destul de amabil, dar nu mai mult decât cereau regulile politeței, aspect care nu o încuraja pe Laura să încerce să-i câștige prietenia.

Laura luă în primire teancul de documente. Urma să ia scrisoriile acasă și să le scrie la laptop. Când începuse să lucreze pentru Anthony, întâi îi corecta manuscrisele și le transcria apoi la o mașină electrică de scris, veche, dar el nu mai scria de câțiva ani, iar ea ducea dorul acestor vremuri. Când era mai Tânără se gândise că ar putea face din scris o carieră; scriind romane sau, poate, la vreun ziar. Avusesese tot felul de planuri. Era o fată isteață ce obținuse o bursă la școala locală de fete și, ulterior, un loc la universitate. Ar fi putut – ar fi trebuit – să își facă o viață mai bună. Însă l-a întâlnit pe Vince. La șaptesprezece ani era încă vulnerabilă, necoaptă; nesigură de valoarea ei. Era fericită la școală, dar bursa o făcea mereu să se simtă puțin nelalocul ei. Tatăl ei, muncitor în fabrică, și mama ei, vânzătoare, erau atât de mândri de fiica lor deșteaptă! Găseau bani – adunați de îci și colo – să cumpere fiecare obiect necesar pentru uniforma ei scumpă. Lucruri inutile și nemaiauzite, precum pantofi de interior și de exterior. Totul trebuia să fie nou. Nimic la mâna a doua pentru fata lor, iar ea era recunosătoare, era cu adevărat. Cunoștea prea bine sacrificiile pe care le făcuseră părinții ei. Dar nu era suficient. Faptul că era deșteaptă și arătoasă nu era niciodată suficient pentru ea căt să se poată strecu și să se simtă în largul ei în mijlocul celor care frecventau școala. Acolo erau fete pentru care vacanțele în străinătate, mersul la teatru, cinea dansante și week-endurile petrecute pe mare reprezentau ceva obișnuit. Sigur că își făcuse prietene, fete bune și generoase, iar ea le acceptase invitațiile de a sta în casele mari, cu părinți buni și generoși. Case în care ceaiul se servea în ceainice, pâinea prăjită pe suporturi, until era servit pe farfurii speciale, laptele în urcioare și gemul cu o lingură de argint. Case cu nume în loc de numere, care aveau terase, terenuri de tenis și grădini cu plante sculptate. și servete pentru tăvi. Văzuse un alt stil de viață și era încântată. Avea speranțe tot mai mari. Însă laptele la sticlă de acasă, margarina în cutie, zahărul la pungă și ceaiul la cană îi atârnau ca niște pietre în buzunare, o trăgeau în jos. La șaptesprezece ani, se blocase undeva în spațiul dintre cele două

lumi și simțea că nu mai aparține nicăieri cu adevărat. Iar apoi l-a cunoscut pe Vince.

Era mai mare decât ea, chipeș, sigur pe el și ambicioasă. Era flatată de atențiile lui și impresionată de siguranța lui. Vince avea o siguranță de nezdruncinat. Își găsise chiar și o poreclă: Vince Invincibilul. Era dealer de mașini și conducea un Jaguar roșu E-Type, un adevărat clișeu pe roți. Părinții Laurei erau îngrijorați, dar nu spuneau nimic. Speraseră ca pentru ea educația să fie cheia către o viață mai bună, mai bună decât a lor. Să-și trăiască viața din plin, nu să se chinuie. Nu s-ar fi priceput ei la șervețe de tavă, dar știau că genul de viață pe care și-l doriseră pentru Laura nu se rezuma la bani. Nici în cazul Laurei, viața nu limitase niciodată la bani. Pentru Vince Invincibilul însă, viața reprezenta doar bani și statut. În curând, tatăl Laurei îi găsi propria poreclă lui Vince Darby: VD¹.

După mulți ani nefericiți, Laura se întreba adesea ce văzuse Vince la ea. Era o fată drăguță, dar nu frumoasă și în mod sigur nu combinația de dinți, tățe și curpe care o preferă el de obicei. Fetele cu care se întâlnea Vince de regulă își dădeau chiloții jos la fel de natural precum vorbeau. Poate că o considerase o provocare. Sau o nouitate. Orice variantă lua în calcul, fusese suficient pentru el cât să credă că va fi o soție bună. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că cererea lui în căsătorie fusese mânată de dorința unui plus de statut, pe cât era de dorință fizică. Vince avea mulți bani, dar asta nu-i era de ajuns ca să intre în masonerie sau să fie ales președintele clubului de golf. Cu bunele ei maniere și educația dobândită la școala privată, Laura urma să-i confere lui Vince o notă sofisticată, însă acesta avea să-și dea seama că se înșelase amarnic. Dar nu la fel de mult ca Laura.

Când aflat prima oară despre aventura lui Vince, îi fusese ușor să arunce asupra lui toată vina, prezentându-l drept mitocanul orașului, ca într-un roman de Austen, cu Laura în rolul eroinei

¹Joc de cuvinte. În engleză VD este și prescurtarea de la *venereal diseases*, boli venereice. (n.tr.).

virtuoase, rămasă acasă ca să tricoteze învelitoare pentru rolă de hârtie igienică sau funde pentru bonetă. Dar undeva în sinea ei, Laura știa că se minte singură. Disperată să găsească un refugiu în fața realității ce nu-i mai convenea, îi ceruse medicului antidepresiv, dar acesta insistase ca ea să vadă un psiholog înainte. Laura considerase asta un pretext. La psiholog, se așteptase să dea de o Pamela timidă, între două vârste, îmbrăcată în poliester, de la care să obțină rețeta. A dat în schimb de o Rudi, blondă, la costum, aprigă, care a forțat-o să înfrunte realitatea neplăcută. I-a spus Laurei să își asculte vocea interioară, ce-i scotea în evidență adevărurile incommode și venea cu argumente neplăcute. Rudi numea asta „antrenarea limbajului interior” și spusesese că va fi o „experiență foarte plăcută” pentru Laura. Laura o denumi confruntarea cu Zâna Adevărului și i se păru la fel de plăcută de parcă ar fi ascultat un disc zgâriat.

Zâna Adevărului avea o natură foarte bănuitoare. O acuza pe Laura că s-a supus presiunii generate de așteptările părinților, că s-a măritat cu Vince ca să evite să meargă la facultate. Era de părere că Laura s-a temut să meargă la universitate de teama unui eșec și c-a evitat să fie pe cont propriu ca să n-o dea în bară. Evocase și amintirea nefericită a avortului spontan al Laurei, precum și încercările acesteia de a avea copii, scop devenit o obsesie, și care n-a fost atins, în cele din urmă. De fapt, Zâna Adevărului o neliniștise pe Laura. Dar când și-a primit Prozacul, a încetat să-o mai asculte.

Ceasul de pe hol bătu ora unu, iar Laura începu să adune ingredientele pentru prânz. Bătu ouă, amestecându-le cu brânză și cu mirodenii proaspete din grădină, vârsă amestecul într-o tigaie fierbințe pe aragaz și privi cum bolborosește, se umflă și apoi se aşază într-o omletă pufoasă și aurie. Tava era pregătită, cu un șerbet apărat, alb, de in, un cuțit și o furculiță de argint și un pahar de socată. La ușa biroului, ea făcu schimb cu Anthony primind resturile cafelei lui de dimineață. Biscuiții erau neatinși.